

er et Mindretalsforslag. Forslaget under Nr. 32 har jeg tidligere omtalt, og jeg vil anbefale, at Thinget ogsaa der viser sit demokratiske Sindelag og følger det Princip, som blev fastslaaet i 1875, da vi vare et stort demokratisk Parti heri Thinget. Da det tilmed er et moderat Forslag, kan jeg ikke tro Andet, end at den overveiende Del af Thinget vil følge os. Jeg skal saaledes anbefale at stemme for alle Flertallets Forslag med Undtagelse af Forslaget under Nr. 26, som jeg paa Mindretallets Begne ikke kan anbefale at stemme for.

Tauber: Jeg kan kun tildels bekræfte, hvad den ærede Ordfører yttede om den Smødekommens, som er viist fra de forskjellige Sider i Udvalget. Jeg tror, at med Hensyn til det Mindretal, som jeg hører til, gjælder den Bemærkning, som den ærede Ordfører fremsatte, og det tør jeg sige med en vis Bestemthed, efter som det var Flertallets ærede Ordfører, som udtalte det, og hans Ord altsaa nærmest maa være rettede til os i Mindretallet. Men jeg er ikke istand til at gjengælde Komplimenten med en lignende overfor Flertallet. Jeg figter herved først og fremmest til de Medlemmer, som danne Mindretallet indenfor Flertallet, hvilke jeg maatte kan betegne som Spiremedlemmerne i Udvalget. For deres Vedkommende er det rigtigt, at de til en vis Grad have viist Smødekommens lige overfor den øvrige Del af Flertallet med Hensyn til Lønningerne af 4de Klasse og de allerlaveste Lønninger af 3die Klasse, men med Hensyn til høje Lønninger og de middelstore Lønninger finder jeg i Betænkningen, saaledes som den foreligger for os, ikke Spor af Smødekommens fra de Herrer's Side. Og hvad Flertallet i dets Helhed angaar, har det ikke blot stillet sig mæglende, men er ogsaa paa visse Punkter gaaet langt, langt udover, hvad Folkethinget tidligere har givet, ja endog paa adskillige Punkter et godt Stykke udover, hvad Regjeringen har foreslaaet for Rigsdagen. Naar det har stillet sig saaledes og har fastholdt et saadant Standpunkt, at det endog paa er gaaet videre end Regjeringen paa flere vigtige Punkter, tror jeg ikke godt, der kan være Tale om Smødekommens, naar Mindretallet netop med Hensyn til de vigtigste Punkter, særlig det om Alderslilæg, har stillet sig ligefrem paa Regjeringens Standpunkt, som det er udtrykt i Lovforslaget. Det Mindretal, for hvilket jeg har Vren af at være Ordfører, bestaar ikke ganske af de samme Medlemmer paa alle Punkter, idet det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) i enkelte Punkter har sluttet sig til os. Men forøvrigt ere vi enige, og i de vigtigste Punkter slutter det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds sig ikke til os, saa at jeg derfor ikke kan bestride det ærede Flertals Ret til at tage det ærede Medlem til Indtægt som Medlem

af Flertallet. Hvad dette Mindretal, som jeg her omtaler, angaar, havde vi ønsket paa ikke ganske saa Punkter at stille Forslag, som vilde bringe denne Lov i Overensstemmelse med de Grundsetninger, som bleve udtalte ikke blot fra vor Side, men fra forskjellige andre Sider ved Sagens Iste Behandling, og naar vi ere vegne tilbage derfra, er det sket, fordi vi stode lige overfor et sterkt og sluttet Flertal og derfor mente at burde indskrænke de Forslag, vi ønskede at stille, til de vigtigste Punkter, til dem, det navnlig var os om at gjøre at sætte igjennem. Betragte vi denne Lov for det Første fra det Synspunkt, fra hvilket enhver Lønningsslov nødvendigvis først og fremmest maa betragtes, nemlig fra det finansielle Synspunkt, vil det ses af den Opjærelse, som er fremsat i Betænkningen (Sp. 1395—98 i Tillæg B), sammenholdt med den i Lovforslagets Motiver indeholdte Beregning over den nuværende Udgift, at Lovforslaget efter Mindretallets Indstillinger vil medføre en Merudgift af 31,680 Kr. udover, hvad der nu anvendes til Lovbæsenet. Efter Regjeringens Forslag vilde Merudgiften blive 86,680 Kr. og efter Flertallets 72,000 Kr. mere end, hvad der nu anvendes. Men dertil kommer nu endvidere det foreslaaede Statstilskud til Bestillingsmænd, som efter Regjeringens Forslag vil andrage 12,000 Kr. og efter Flertallets noget mindre. Jeg er ikke istand til, og jeg tror heller ikke, at Flertallet er istand til at udregne hvormeget, men det vil dog blive adskillige Tusinde Kroners Forøgelse. Det er altsaa Udskilligt ud over, hvad der nu anvendes. Naar man nu vil sige, at i 1870 vare Forholdene i mange Henseender anderledes, idet Lovforretningerne vare mindre af Omfang, Lovindtægterne adskillige Millioner mindre end nu, og at det desuden var billigere at leve i 1870, end det nu er, naar man siger alt dette, da vil jeg tillade mig at minde om, at det ingenlunde for alle de nuværende Lønningers Vedkommende er Loven af 1870, som ligger til Grund. Efter at denne Lov er udfkommen, have vi ved faste Love — ikke ved midlertidige Dyrtidstillæg paa Finantsloven — givet adskillige ikke ubetydelige Tillæg, hvorved for det første Antallet af Funktionærer er blevet forøget, og hvorved tillige endel af Lønningerne, navnlig de mindre, have faaet Tillæg. Hvad Dyrtiden angaar, da har Regjeringen for ikke længe siden, da Finantsministeren fremsatte Lovforslaget om et almindeligt Lønningstillæg, sagt os, at der ikke længere er nogen Dyrtid. Nærværende Udvalg har fundet sig foranlediget til at faae dette Spørgsmaal undersøgt ved at henvende sig til det statistiske Bureau, og fra dette er modtaget en Udtalelse, som findes under Bilag I i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 1372—78. Af denne Udtalelse fremgaar, at efter Chefen for statistisk Bureaus Mening maa Forbyrelsen, sammenlignet med 1870, anslaaes til 12 pCt., naar man tager alle de Nar